

TVÄRVETENSKAP I GA FENOMEN

NR. 2.

informationshäfte innehållande : astronomi, Parapsy-
kologi, ufo, arkeologi, astrologi, telepati, spiritism,
clairvoyance, hypnos, akupunktur, spådomar,
ockultister, forteana, m.m m.m

informationshäfte utgivet av : hallstahammars ufo-
förening box 23 postgiro 1116 52-4

73401 hallstahammar

NÅLSTICKEN SOM BOTAR

Den urgamla akupunkturkonsten används ännu

De västerländska läkarna har upptäckt hundratals nya metoder att diagnostisera och bekämpa sjukdomar. Men först nu börjar de intressera sig för världens äldsta medicinska behandlingsmetod. Nämligen den österländska nåltekniken som kallas akupunktur.

En expert på akupunktur kan upptäcka hjärtsjukdom, en av de vanligaste dödsorsakerna, flera månader innan de känsligaste västerländska mätinstrumenten skulle kunna registrera något fel.

De kan häva den häftiga värken vid migrän, bota ledinflammationer, lindra smärta vid magsår, och utföra omfattande operationer.

Allt detta utan att ha mer utrustning än en sats nålar och de instruktioner som finns nedskrivna i världens äldsta medicinska lärobok, som skrevs 2.800 år före Kristi födelse, "Gale kejsarens klassiska bok om inre medicin".

Akupunkturens grundsatser går tillbaka till kejsaren Shen Nung, som levde under tredje årtusendet före Kristus. Enligt traditionen var han författare till en av de äldsta medicinska skrifterna i världen, "I Ching", Förändringarnas bok.

I boken framförde han tesen att univesum var ett slagfält för två motsatta krafter, Yin och Yang.

Yin och Yang formade tillsammans världen och allt som finns i den. Yin var den negativa sidan, det feminina, passiva, kylan och de udda talen. Yang var det positiva, det maskulina, aktiva, värmen och de jämna talen.

Enligt denna teori är människan, precis som allt annat, uppbyggd av Yin och Yang. Under normala förhållanden är de båda krafterna i mer eller mindre balans. Men när kroppen drabbas av sjukdom råkar dessa krafter i obalans, vissa delar får för mycket eller för litet av den ena eller andra kraften. Akupunktur nålarna har till uppgift att återställa balansen genom att blockera eller stimulera tillflödet i kroppen.

Kineserna tror att Yin och Yang flyter runt i kroppen genom särskilda kanaler som kallas "meridianer" och som var och en har samband med ett visst organ.

Det är på dessa "meridianer", sammanlagt 12 stycken, som de 900 akupunkturpunkterna är placerade. Det är därför som nålarna ofta

tycks vara så långt borta från det organ som man ska försöka bota. Levermeridianen, t.ex., löper från närheten av levern nedåt till insidan av benet och vidare till stortån. Bukspottmeridianen går från midjan till vänster armhåla, och meridianen för tarmarna från halspetsen över naveln till ljumsken. Det är bara hjärtmeridianen som tycks ha en omedelbart förnuftig mening enligt västerländska begrepp. Den löper över hjärtat ner på insidan av vänstra armen till lillfingeret. Exakt den väg som smärtan tar hos människor med angina pectoris.

Kineserna tror också att varje meridian har en puls - sex stycken på vardera handloven. Experter på akupunktur sägs kunna palpera alla pulsarna med en sådan känslighet att de inte bara kan diagnostisera densjukdom som patienten för tillfället har, utan även fastställa sjukdomar som patienten har haft i det förflutna. Denne ska även kunna förutsäga kommande sjukdomar.

Vetenskapsmännen har försökt förklara hur akupunkturen verkar. De växlar från en förmodan att den lilla smärtan från nålarna avvänder patientens uppmärksamhet från sjukdomen till uppfattningen att akupunkturen verkar enbart därför att patienten tror att den ska göra det.

Vid modern akupunktur använder man nålar av stål i stället för de traditionella av trä eller sten. Och i stället för att vrida dem runt för hand för att ge konstant retning åt den utvalda punkten uppnår man numera samma effekt genom att sända en svag elektrisk impuls genom dem.

VÄRLDENS ÄLSTA YRKE ?

I en kolflöts i Fisher Canyon, Nevada påträffades ett tydligt avtryck av en sko. Sulavtrycket var såpass tydligt att man i det kan se avtryck av en kraftig tråd. Åldern på detta avtryck uppskattas till ca 15 miljoner år. "Människan dök upp först 13 miljoner år senare" Vem kan det ha varit som flätade skor för 15 miljoner år sedan ? Kan man förmoda att antagligen tillverkade de dåtida aporna skor? Isåfall är det yrke som utövas i liggande ställning ingalunda ält i världen ! Ja man ställer sig faktist lite funderande....?

EDGAR CAYCE

Edgar Cayce föddes i Kentucky, där han växte upp som bondpojke. Han visste i tidig ålder inte ett dugg vad som dolde sig i hans skalle i form av fantastiska krafter.

En gång i hans ungdom blev Edgar svårt sjuk; han skakades av krampanfall, hög feber och gled in i coma. Medan läkarna arbetade för att häva medvetslösheten, började pojken tala, med hög och tydlig röst :han berättade vad han hade för sjukdom, angav hur man skulle framställa vissa botande medel, räknade upp ingredienserna i en salva som skulle strykas på hans rygg för att han skulle bli bra. Både läkarna och närvarande anhöriga blev förbluffade eftersom de inte begrep varifrån han fick dessa exakta kunskaper, och hur han kunde använda ord han inte kände till i vanliga fall. Fallet verkade dessutom så hopplöst, att läkarna beslutade göra som Edgar hade sagt och följde hans anvisningar till punkt och pricka. Sedan han behandlats med dessa läkemedel blev han snabbt frisk.

Det diskuterades mycket efter händelsen om inte Edgar borde låta hypnotisera sig och ställa diagnoser åt andra människor. Detta vägrade Edgar till en början, men när en god vän till honom vart svårt sjuk dikterade han ett mycket exakt recept, som innehöll en hel del latinska ord som han varesig alldrig hört eller läst förr. En vecka senare var hans vän frisk igen!

En kommitté tillsattes som skulle föra protokoll under alla hans uttalanden i trance. En gång ordinerade han en patient ett läkemedel som inte stod att finna. Mannen, som var förmögen, satte då in en annons i en rad stora internationella dagstidningar, varpå

han fick svar av en ung läkare i Paris, som berättade att hans far låtit framställa detta läkemedel för flera år sedan, men produktionen hade upphört. Läkemedlets sammansättning var identisk med vad Edgar hade uppgivit.

Vid ett annat tillfälle "ordinerade" Edgar ett annat preparat, samt gav också adressen till ett laboratorium i en avlägsen by. När man ringde dit fick man veta att preparatet just utarbetats och att formeln just var klar, men att man inte visste vad man skulle kalla det.

Edgar fick så småningom patienter från hela världen, och höll två konsultationer om dagen under uppsikt av läkare, och alltid utan betalning. Hans diagnoser var mycket noggranna - men när han vaknade mindes han ingenting av det inträffade.

När han tillfrågades hur han bar sig åt, svarade han att han kontaktade hjärnan hos patienten, och frågade denna vad som fattades.

VAD HÄNDE I TUNGUSKA ÅR 1908 ?

På morgonen den 30 juni klockan 07.17 år 1908, hände något i Steniga Tunguska på den sibiriska taigan. Forskarna är ännu i våra dagar oense om vad det var som hände, men vad man vet är följande :

En eldkula svepte fram över himlen och försvann över stäppen; resande med den transsibiriska järnvägen kunde se en lysande massa susa fram över himlen i nordlig riktning. Efteråt hördes en stark knall, som fick hela tåget att skaka, och de flesta seismografiska observatorier registrerade rörelser i jordskorpan. I Irkutsk - 900 kilometer från nedslagsplatsen - pendlade seismografens nål fram och tillbaka i en hel timme. Dånet vid nerslaget hördes på 1 000 kilometers avstånd. Hela renhjordar förintades, och många nomades vräktes upp i luften med sina tält.

År 1921 kunde professor kulik börja samla ögonvittnesskildringar och till slut fick han pengar för en expedition till området. När hans expedition år 1927 anlände till Steniga Tunguska, var man övertygad att finna en krater efter en meteorit. Men det var fel. Redan på 60 kilometers avstånd från centrum upptäckte man de första träden som förlorat grenar och kvistar. Ju mer man närmade sig centrum desto mer renrakad blev omgivningen.

Träden stod som avskalade telefonstolpar, och in mot centrum hade också de kraftigaste träd brutits av i riktning ut från explosionen. Till slut fann man även spåren av en väldig eldsvåda. Under expeditionens fortsatta gång blev de snart övertygade om att en väldig explosion måste ha ägt rum i trakten. När man senare fann gropar och hålor, utgick man från att man hittat meteoritens nedslagsplats. Man grävde och borrhade i träskmarken, men fann inte ett enda spår av den. Inte ens minsta lilla stenskräva!

Två år senare fortsatte sökandet med stora bormaskiner och andra tekniska hjälpmedel. Man var ända nere på 36 meters djup, men man hittade inte minsta spår av materia som kunde komma från en meteorit. Man satte in apparater för att kolla om det fanns någon liten mängd metall i marken. Lika illa. Ändå hade ju något exploderat här eftersom tusentals såg och hörde det ske.

År 1961 och 1963 for ytterligare två expeditioner till Tunguska. 1963 års expedition leddes av geofysikern Solotov, som med hjälp av allra tekniska moderna hjälpmedel kom till den slutsatsen, att explosionen måste ha varit en kärnexplosion!

Om man har tillräckligt många fysikaliska mätningar av det som förorsakade en explosion, kan man också bestämma explosionens typ. En av dessa var den ljusenergi som utstrålades i explosionsögonblicket. Nu påträffades 18 kilometer från platsen för centrum träd, som hade utsatts för så stark ljus och värmestrålning att de antänts. För att ett grönskande träd skall fatta eld krävs att det utsätts för en ljusenergi på 70-100 kalorier / kvadratcentimeter. Och här var skenet så starkt att det på 200 kilometers avstånd kastade sekundärskuggor!

Gjorda mätningar gav vid handen att energin från explosionen måste ha varit av storleksordningen ca. $2,8 \times 10^{12}$ upphöjt till 10^{23} erg. (en erg = naturvetenskaplig storhet för "utfört arbete". En skalbagge som väger 1 gram presterar 1 erg om den klättrar 981 cm upp för en lodrät mur.)

Upp till 18 kilometer från centrum finner man uppe i trädtopparna förkolnade grenar. Detta tyder på att de måste ha utsatts för en plötslig, stark värmestrålning, att det rört sig om en explosion och inte en skogsbrand. Dessa skador påträffas endast på platser där inga hinder hejdade explosionsblixstens utbredning.

Följdaktligen måste det röra sig om strålning.

6
Vad kan ha orsakat en atomexplosion år 1908 ?

Vidare kan nämnas att i Kirensk 400 kilometer från epicentrum sågs en "elspelare och fenomenet åtföljdes av tre eller fyra knallar och ett öronbedövande dån.

Explosionen var så kraftig att hästar kastades omkull i trakten söder om Kansk, över 600 kilometer därifrån.

En bonde S. B. Semenov, satt på förstutrappen, 60 kilometer från centrum när han såg ljusskenet. Instinktivt blundade han, men hettan var olidlig." Skjortan brändes nästan bort från kroppen", berättar han efteråt. När han tittade upp igen hade eldklotet försvunnit.

Några ögonblick senare kastades han smällertid ner från förstutrappen av en våldsam vindstöt och förlorade medvetandet. När han kom till sig igen, hörde han ett dovt muller i fjärran.

Hans granne, P. K. Koslapov, stod vänd från eldklotet och märkte ingenting förrän han plötsligt kände att öronen blev brännheta. En tungus berättade för vetenskapsmännen, som kom till platsen att hans hjord på 1500 renar hade utplånats.

"Elden kom och förstörde skogen, renarna och alla andra djur". I en herdes hydda hade allt förstörts, inte bara kläder, utan även hans samovar och andra metallföremål, som smält av hettan.

Efter explosionen inträffade sk. "lysande nätter" d.v.s. atmosfären lyste upp även om nätterna. Ljusskenet var så starkt och fenomenet höll i sig i ett par veckor, att man utan hinder kunde sitta i centrala London mitt i natten och läsa en dagstidning!

UNDERLIGT BYGGNADSSÄTT

I staden Provins, ligger två gamla städer på varandra. Under jord fann man en labyrint av gångar, som leder till stora salar med ända upp till 5 meter höga valv och talrika kolonner. Sotet på en del av väggarna tyder på att salarna varit bebodda under långa tider. Vem bodde här? Under vilka omständigheter?

Några av salarna torde ha använts som upplag för livsmedel under tider då befolkningen i en belägrad stad bara hade egna förråd att lita till. Allt detta härrör från medeltiden och utgör inte några egentliga problem. Under dessa undejordiska lokaliteter har man funnit lämningar av tidigare, mer gåtfulla sådana, vilkas

existens de medeltida byggarna säkert var omedvetna om. De har nämligen grävt ner till en nivå strax ovanför utan att bryta sig igenom, fastän de i så fall skulle ha kunnat utnyttja de redan befintliga anläggningarna. Dessa är helt olika de medeltida ovanför och av mycket äldre datum.

Här rör det sig om ungefär 20 meter långa gallerier, som varken löper samman eller korsar varandra. På väggarna finner man inristningar liknande dem vi känner från brons och järnåldern : solar, koncentriska ringar osv. Man finner emellertid också fiskar och kranier. En del av tecknen har blivit bortskrapade. Varför?

Var detta kanske en hednisk kultplats som övertogs av tidiga kristna, vilka försökte avlägsna de magiska tecknen och ersätta dem med avbildningar av fisken, en i de första kristna församlingarna omhuldad Kristussymbol ? Och varför stod inte gallerierna i förbindelse med varandra ?

USO ?

Klockan var 3 på morgonen den 10 juni 1909 och Danska Östasiatiska Kompaniets Ångare BINTANG stävade genom mörkret i Malackasundet, när kapten Gabe fick syn på ett jättelikt roterande hjul av ljus, som tycktes röra sig framåt alldeles under vattenytan. Han säger : "Långa ekrar strålade ut från en centralpunkt omkring vilket hela systemet tycktes röra sig".

Hjulet hade så jättelika proportioner att blott ena hälften därav var synlig, medan andra hälften tycktes ligga bortom horisonten. Kapten Gabe övertygade sig om att ljusstrålarna inte kunde komma från någon bekant ljuskälla. Inga andra fartyg var i sikte. Strålarna kunde heller inte komma från ljusen på Bintang, ty de roterande ekrarna var alltför vidsträckta, samt kom från ett annat håll och rörde sig med en annan hastighet än fartyget.

Det väldiga strålände hjulet kom långsamt närmare fartyget, men blev så småningom mattare och tycktes liksom sjunka djupare ned i havet. Till slut försvann det.

Vad försegick det för sällsamma ting under havsytan denna juni-natt ? Vilket svaret än är så finns kaptenens berättelse nedtecknad i de Danska Meteorologiska Institutets publikationer.

(USO= Underwater Submarine Objects)

NYTT SEMESTERPARADIS ?

Nedanstående plats är väl knappast något semesterparadis, men det är nog så intressant i alla fall, och vore värt ett besök.

Platsen där naturen verkligen får anses vara "tokig" är den berömda plats som kallas Dragon Vortex och som ligger längs sandbankerna vid Sardine-bukten, i Oregon. Vad som utmärker platsen det vet man, men varför och hur det har ännu ingen kunnat svara på.

I samma ögonblick man ser platsen, är det någonting som säger en att man kommit till ett ställe i naturen där den blivit vansinnig. Skulle man befinna sig på hästryggen när man närmar sig platsen, skyggar hästen omedelbart. Fåglar ändrar plötsligt kurs och flyger bort från det underliga stället. Till och med träden ger intryck av att de står under inflytande av krafter från vilka de inte kan vika undan. Innanför denna magiska cirkel av tyngdkraft som löper amok lutar nämligen alla träd fullt tydligt mot den magnetiska nordpolen, trots att alla träd strax utanför cirkeln står rakt upp.

Denna häxkittel av magnetiska strömmar är cirka 60 meter i diameter. Den är ganska cirkelrund, men mätinstrument visar att den exakta storleken av denna förvirrande plats varierar under perioder på 90 dagar. Innanför cirkeln ligger ett träskjul som en gång tjänstgjort som experimentlokal men övergavs år 1890 då de instrument som teknikerna använde började visa på tok.

Hela skjulet är skevt och vint men man vet inte om det är de okända krafterna innanför cirkeln som påverkar det, eller om det är sättningar i grunden.

När man kliver in i skjulet, kliver man in i en annan värld. Man känner en underlig kraft som vill tvinga en nedåt, precis som om tyngdkraften plötsligt ökat. Instinktivt lutar man sig 10 grader fram mot centrum av cirkeln. Lutar man sig bakåt får man en krypande känsla av att något tvingar en in mot centrum-exakt så som alla instrument visar att något verkligen gör.

Många vetenskapsmän har gjort omfattande experiment för att kunna lösa häxkittelns gåta. De hängde tunga metallkulor i kedjor från bjälkar i skjulets tak. Besökare kan ännu se en av dessa kulor hänga mot marken i en vinkel som strider mot tyngdkraften.

Den hänger in mot centrum. Det är mycket lätt att få den att pendla åt det hållet, men svårare att få den att svänga utåt i cirkeln.

Till och med cigarettrök påverkas av häxkittelns underliga krafter. Blåser man ut ett rökmoln i den stilla luften i skjulet börjar den forma spiraler, svävar mot cirkelns mitt och försvinner. Ett av de otroliga trick man kan få se är detta: Någon ställer ett tomt glas på ett sluttande bord, vars högra sida vetter mot cirkelns mitt. Plötsligt börjar glaset klättra upp för bordeskiven dragen av de mystiska krafter som ingen kan förklara. Placerar man en vanlig boll på dess jämna yta vid cirkelns ytterkant, rullar bollen obevekligt in mot cirkelns mitt. Slänger man upp en massa pappersbitar virvlar de omkring i luften och dras mot mitten där de rusar runt, runt i spiraler, liksom styrda av en okänd och osynlig hand.

Denna undanskymda glänta där naturen har blivit tokig, var känd bland indianerna som frankt förklarade för de vita männen att platsen var förtrollad. De vita männen måste överbevisas om de hemliga krafternas existens, och när de blivit det började de sina undersökningar. De håller på ännu!

Kan det vara frågan om en optisk synvilla?

Med instrumentens hjälp har man bevisat att det varken rör sig om en synvilla eller fantasi. En så enkel sak som en golfklubba kan man mycket väl använda som bevis. Det är bara att ställa den i en viss vinkel från centrum, så står den av sig själv.

De fenomen som följer med de mystiska krafter som är i omlopp i häxkitteln är klart elektromagnetiska till sin karaktär.

En vanlig ljusmätare som används av fotografer visar helt andra värden utanför än i cirkeln. Kompasser fungerar överhuvud taget inte alls.

BERMUDATRIANGELN

Triangeln beräknas, grovt räknat, av Bermuda-öarna utanför amerikanska östkusten, går ner till Puerto Rico i höjd med 40-de breddgraden och så upp mot nordväst igen.

Typiskt för alla flesta förlusterna av fartyg, flygplan och människoliv är att det trots intensiva spaningsinsatser inte påträffats minsta vrakspillra, inte ett lik, inte en oljefläck, inget. I vissa fall har flygare praktiskt taget varit framme vid målet, i perfekt väder och utan störningar, för att sedan inte avhöras mer. I andra fall finns radioinspelningar som visar att något helt ovanligt inträffat, kompasserna snurrar, havet ser "underligt" ut, flygarna är helt plöteligt desorienterade.

Listan på c:a hundra försvunna fartyg och flygplan toppas av vad som inträffade den 5 december 1945 då en formation om 5 flygplan från amerikanska marinen, på rutinmässig övningsflygning, försvann. Ett spaningsplan med 13 mans besättning sändes snabbt upp för att leta, men försvann det också. Trots ett enormt spaningsuppbåd påträffades aldrig minsta spår av flygplanen eller deras besättningar. Här nedan redovisas en lista på fartyg som totalt försvunnit eller - i några fall - återfunnits men utan besättning.

1840: Rosalie, ett stort franskt lastfartyg, påträffat inom triangeln med satta segel, lasten orörd, alla besättningsmän borta.

1880: Atlanta, brittisk fregatt, 290 ombord, försvunnen inte långt från Bermuda.

1902: Freya, tysk bark, påträffad med svår slagsida utanför Kuba, delvis avmastad.

1918: Cyclops, amerikanskt förrådsfartyg på 19 000 ton, 309 ombord, bra väder, inga radiosignaler, inga spår på förlisning.

1924: Raikufu Maru, japanskt lastfartyg, sände nödsignal mellan Bahamas och Kuba, sedan borta.

1925: Cotopaxi, ångfartyg, försvann på resa från Charleston till Havanna.

1931: Stavenger, lastfartyg 43 ombord, sista meddelandet från position nära Bahamas.

1932: John and Mary, tvåmastare, påträffad övergiven söder om Bermuda, seglen beslagna, skrovet nymålat.

1940: Gloria Colita, brittisk yatch, funnen övergiven i perfekt skick söder om Mobile, Alabama.

1944: Rubicon, kubanskt lastfartyg, påträffad utanför Floridas kust, övergiven av besättningen sånär som på en hund.

1950:Sandra,lastfartyg,försvann spårlöst utanför Florida.

1955:Connemara 4,yacht,påträffad övergiven söder om Bermuda.

1963:Marine Sulphur Queen,lastfartyg,borta utan minsta spår.

1967:Whittcraft,motorbåt,ägaren och passageraren borta medan båten låg för ankar utanför Miami.

1970:Milton Iartides,lastfartyg,borta.

1973:Anita,20 000-tons lastfartyg med 32 man,försvunnet.

1976:Sylvia L Ossa,15 000-tons malmfartyg med 37 mans besättning. Meddelandet i oktober sade att de var en dag försenade, sedan försvunnet.

1947:amerikanska marinen förlorar ett plan.

1948:4-motorigt passagerarplan,31 passagerare ombord,samt en DC-3:a

1949:4-motorigt passagerarplan.

1950: Amerikansk Globemaster.

1952:brittiskt passagerarplan 33 ombord.

1954: Super Constellation,42 ombord.

1956: amerikanska marinens spaningsplan 10 saknas

Vad som inträffade 1974 ställer alla invanda begrepp på huvudet.

Ett flygplan,Boeing 727,var på väg från New York med passagerare till Miami. När planet befann sig i västra delen av triangeln observerade 7 trafikledare i tornet i Miami maskinen som en liten prick på radarskärmarna.

Plötsligt försvann pricken och man slog nödlarm. Men innan några åtgärder hunnit vidtas - exakt tio minuter senare - landade planet normalt. Besättningen blev mycket överraskad,när man fick höra att man varit borta från radarn.

-Ni existerade helt enkelt inte under tio minuter,sa trafikledaren.

-Det hände absolut ingenting onormalt under flygningen,blev kaptens svar. Men han tystnade när han kontrollerade sitt armbandsur. Det gick exakt tio minuter fel. Likaså den övriga besättningens klockor och kronometrar i planet.

Med hjälp av det amerikanska rymdlaboratoriet SKYLAB har man kunnat fastställa att vattenytan i "Dödens Triangel",som Bermudatriangeln också kallas,är åtskilliga meter lägre än omgivande vatten.

KOM HAN FRÅN EN ANNAN DIMENSION?

En junikväll 1950 sågs en egendomligt klädd man på Times Square i New York, vilket kanske ledde till det mest gäckande mysteriet i New Yorkpolisens historia. Kapten Hubert V. Rihm tjänstgjorde på den tiden inom avdelningen för försvunna personer, och deltog aktivt i denna undersökning.

Händelsen inträffade i mitten av juni omkring klockan 23.15, mitt i trafiktuschen vid teatrarnas stängning.

Mannen föreföll att vara i 30 -års åldern. Förutom hans otidsenliga klädsel lade man märke till hans yviga polisonger, som också gick i gammaldaga stil. Han bar cylinderhatt, jackett med tygklädda knappar i ryggen, åtsittande svart och vit-rutiga byxor, och höga knäppkängor.

Ingen såg honom gå över gatan. Vittnena iakttog honom stående mitt i gatukorsningen, "stirrande på trafiksignalerna som om han aldrig hade sett ett elektriskt trafikljus tidigare".

Plötsligt tycktes han bli medveten om trafiken och började göra vilda rörelser för att komma undan den. Polismannen i gathörnet såg honom, men innan han hann fram rusade mannen med ens ut över gatan mot trottoaren. En taxi körde på honom och han var döende när man kom fram för att lyfta upp honom.

Då man gick igenom mannens tillhörigheter på bårhuset, väckte de få ting som fanns i hans fickor stor uppmärksamhet. Man fann bl.a ett falskt mässingmynt och en nota från ett hyrstall på Lexington Avenue : " För utfodring och hållande i stall en häst, samt för tvättning av en vagn, 3 dollar". Vidare 70 dollar i kontanter, allt i äldre sedlar. Det viktigaste bland tillhörigheterna var upptryckta visitkort med namnet Rudolph Fentz och adressen till hans bostad på Fifth Avenue. Vidare ett brev till samma namn och adress som var poststämplat i juni 1876 i Philadelphia.

Inget av de här nämnda föremålen visade tecken på ålder eller nötning. Adressen på Fifth Avenue visade sig vara ett lagerhus. Och så långt tillbaka som de nuvarande ägarna visste hade detta lagerhus alltid funnits där. Ingen av dem hade hört talas om Rudolph Fentz. Namnet fanns ej heller i något register eller tillgänglig telefonkatalog. En kontroll av fingeravtrycken, både i Washington och New York, gav inget resultat. Någon anhörig till den döde hördes aldrig av.

Kapten Rihm fortsatte dock sina undersökningar i fallet. En genomgång av gamla årgångars telefonkataloger gav slutligen resultat. I 1939 års katalog fann han en Rudolph Fentz Jr med adress inne i staden. På den adressen kom man ihåg denne Fentz, en man i 60 års åldern, som hade arbetat på en bank i närheten. År 1940 flyttade han i samband med att han gick i pension. Sedan dess har ingen hört något om honom.

Vid ett besök i banken fick Rihm veta, att Fentz avlidit 5 år tidigare, men att hans änka fortfarande levde i Florida. Som svar på Rihms brev skrev hon att hennes mans fader försvunnit våren 1876 på mystiskt sätt.

Kapten Rihm fann också Rudolph Fentz upptagen i förteckningen över saknade personer för år 1876. Den däri angivna adressen var densamma som angivits på breven och visitkorten. Adressen var uppenbarligen ett bostadshus vid den. Från uppgifterna framgick också att Fentz var 29 år gammal vid försvinnandet och på kläderna stänner exakt med de kläder som trafikoffret bar. Fallet var fortfarande angivet som ouppklarat.

Kapten Rihm skrev aldrig ner hela resultaten av sina undersökningar i de officiella handlingarna.

Rudolph Fentz visade ingen förändring vad gäller åldrande och vitalitet under de 74 långa jordeår, som han uppenbarligen befunnit sig i en annan dimension.

??????

I den egendomliga samling av orientalisk konst, som tillhörde den berömde franske författaren Pierre Loti, fanns en moské, vilken han själv gjort. På dess golv såg han en gång, kort före sin död, spåret av en barnfot.

Han vaknade ofta av att det knackade i moskén. Medlemmarna av hans hushåll hörde även knackningarna. När författaren Courteline besökte Loti hörde han dem likaså.

En dag steg Loti in i miniatyrmoskén kort efter att knackningarna hade upphört. På golvet syntes märken efter små fötter.

Många andra gånger såg Loti dessa fotavtryck. Inga barn hade varit i rummet, och de kunde heller inte ha kommit in i det.

År 1923 dog Loti. Ingen lyckades någonsin ge en förnuftig förklaring på "småttingarnas" fotspår.

OLYCKSDIAMANTEN

I Smithsonian Institution i Washington ligger den ovärderliga Hopediamanten. Dess blåaktiga glans strålar ut från ett iskallt hjärta. Den ser ofarlig ut. Ändå har denna kallt glittrande juvel en blodig och lidelsefylld historia, och dess oberörda skönhet påstås ha varit vållande till mer än 20 människors död.

I tre århundranden har kungar, fattiglappar, tjuvar och kurtisåner skådat dess vita eld och förtrollats därav.

Det första offret var enligt legenden en hinduisk präst som för 500 år sedan greps av diamantens tjuskraft kort efter det att den hade upphittats vid Kistnafloden i sydvästra Indien. Han stal den från en tempelguds panna, men greps och torterades till döds.

År 1642 dök diamanten upp i Europa genom förmedling av en fransk köpman och smugglare vid namn Jean Baptiste Tavernier. Han sålde den med förtjänst och köpte sig en titel och en jordegendom för pengarna. Taverniers son blev emellertid så skuldsatt på spel att köpmannen tvingades sälja allt han hade förvärvat. Tavernier reste nu tillbaka till Indien för att göra sig en ny förmögenhet - och blev sliten i stycken av vilda hundar.

Nästa gång stenen hördes av ägdes den av den franske kungen Ludvig XIV, som lät skära ner den från ursprungliga 112,5 karat till 67,5 karat. Ludvigs finansminister Nicolas Fouquet, som lånade den för en galaföreställning, blev 1665 fälld för oredlighet och sattes i fängelse för återstoden av sitt liv. Ludvig XIV själv, solkungen, var vid sin död en bruten och allmänt avskydd man. Och det valde han sökt skapa knakade i fogarna.

Det franska hovet visste inte vilken olycksten man hade införlivat med kronjuvelerna. Tre av dess förgrundsgestalter skulle dö en våldsam död.

Prinsessan av Lamballe, som burit diamanten regelbundet, blev ihjälslagen av en pöbelhop. Ludvig XIV och hans drottning, Marie Antoinette som hade ärvt den, dog på giljotinen.

År 1792, när revolutinen fortfarande höll Paris i sitt grepp, försvann den sällsamma stenen på nytt och var borta i närmare 40 år. Denna intervall har givit plats för legendbildning.

Det berättas att en fransk juvelerare vid namn Jaques Celot skall ha dyrkat stenens skönhet så intensivt att han blev vansinnig och tog sitt liv. En rysk furste, Ivan Kanitovitskij, skänkte den åt sin parisiska älskarinna, som senare sköt ihjäl. Efter en tid blev han själv mördad. Även Katarina den stora av Ryssland lär ha burit stenen - innan hon dog av ett slaganfall.

Diamanten återupptäcktes med säkerhet först när en holländsk diamantskärare reducerade den till dess nuvarande vikt på 44,5 karat - och begick självmord när hans son stal den från honom.

Olycksstenen fortsatte sin blodiga vandring genom Europa från hand till hand, tills den hamnade hos Henry Thomas Hope, en stormrik irländsk bankir, som köpte den för jämnt 30.000 pund. Det var efter honom som den fick sitt moderna namn. Hopes sonson dog utfattig.

År 1908 köpte den turkiske sultanen Abdul Hamid diamanten för 400.000 dollar. Han gav den åt en av sina hustrur, Subaya, som han sedan stack ihjäl. Ett år efteråt förlorade han sin tron. Den olycksbringande stenen hamnade därefter i Amerika, där den 1911 köptes för 154.000 dollar av en rik affärsman vid namn Ned McLean.

Under de närmaste följande åren blev dennes son påkörd och dödad av en bil, McLean själv blev ruinerad och dog på ett mentalsjukhus, dottern dog 1946 av en överdos sömnmedel, och hustrun Evelyn blev morfinist.

Den amerikanske juveleraren Harry Winston, som köpte stenen från McLeans dödsbo, är den ende som undgått dess förbannelse. Han skänkte den till Smithsonian Institution.

DEN FENICISKA INSKRIFTEN

Inhuggen i en brant klippvägg i bergen vid Havaa i närheten av Rio de Janeiro i Brasilien finns en inskrift, som är omöjlig att förklara. Hur de tre fot höga bokstäverna kunde huggas in i den otillgängliga klippan är redan i och för sig en gåta, men detta är bara början, ty inskriften är på feniciska.

Av historien vet man att fenicierna höll till i Medelhavet och dess omgivningar. Den brasilianske arkeologen B da Silva Ramos hävdar emellertid att inskriften utan tvivel är fenicisk.

INRE ELDAR

En oktoberkväll i slutet av 1950-talet hände det att en söt 19-årig sekreterare som var ute och dansade med sin pojkvän plötsligt började brinna.

Som om elden hade piskats av en inre storm slog lågor först ut från hennes rygg och bröst, svepte runt hennes huvud och antände håret. På några sekunder var hon en levande faökla, innan hennes skräckalagne partner eller de omkringstående hann släcka elden var hon död.

Pojkvännen vittnade vid den rättsliga undersökningen: "Jag såg inte att någon rökte på dansgolvet. Det fanns inga ljus på borden, och jag kunde inte se att hennes klänning antändes av någonting. Jag vet att det låter otroligt, men för mig såg det ut som om lågorna slog ut inifrån, som om de kom från hennes egen kropp." Andra vittnen instämde, och den förbryllade undersökningsdomarens utslag blev: "Död genom olyckshändelse, orsakad av eld av okänt ursprung."

Sådana skrämmande fall av mänsklig självantändning är lyckligtvis sällsynta - men de inträffar och har förekommit sedan urminnes tider. På 1600-talet påträffades i Essex i sydöstra England en äldre kvinna bränd till döds i sin säng. Men trots att hettan måste ha varit intensiv hade ingenting annat i stugan - inte ens sängkläderna - så mycket som svetts.

En annan händelse, som ligger närmare vår egen tid. En byggmästare i Yorkshire körde förbi en av sina byggplatser och vinkade genom bilrutan; ögonblicket efter slog lågor ut från honom. Och på samma sätt hittades en man från Ceshire fullständigt förbränd i sin lastbilshytt.

Londontidningen Daily Telegraph rapporterade: "Polismän vittnade om att de funnit bensintanken full och inte alls brandskadad, dörrarna till hytten var lätta att öppna, men hyttens inre var 'en veritabel smältugn'. Undersökningsdomarens jury förklarade att den inte kunde avge någon förklaring till hur olyckan hade gått till."

dess omgivningar. Den undersökningens direktör och de andra nämnda hävdar emellertid att inskriften utan tvivel är fenicisk.

Några år senare berättade tidningen Reynolds News om ett tragiskt dödsfall i södra London. "En man som promenerade på gatan tycktes plötsligt expodera. Hans kläder brann häftigt, håret brändes av och hans gummisulade skor smälte på fötterna."

Det tycks emmelertid som om dessa mänskliga brandbomber inte alltid är en fara bara för sig själva. Professor Robin Beach, New York, som grundade den vetenskapliga detektivbyrån Robin Beach Engineers Assosiated, tror att dessa olyckliga människor oavsiktligt är ansvariga för brandskador för flera miljoner dollar varje år.

Professorn förklarar att nästan vem som helst under vissa betingelser - t.ex genom att gå på en matta en torr och kall vinterdag - kan bygga upp en elektrostatisk laddning på upp till 20.000 volt. Därav den stöt vi ibland får när vi tar i en bildörr eller någon annan metallyta. I de flesta fall urladdas elektriciteten helt ofarligt genom hårtopparna; men, hävdar professorn, det finns en del människor - kanske en på 100.000 - vilkas onormalt torra hud gör att de kan alstra upp till 30.000 volt.

Under vissa betingelser kan dessa människor vara mycket farliga för omgivningen. De kan, till exempel, ha varit den detonator som utlöst explosioner i operationssalar, där luften varit blandad med ångor från bedövningsmedel.

Lyckligtvis tycks det som om man kan råda bot på denna torra hud som kan medföra sådana tragedier; genom diet och tillförsel av vitaminer under läkares uppsikt.

Även om professors teorier kan ge förlaringen till många mystiska bränder och explosioner, kvarstår ett betydande element av mystik. Elektriska ingenjörer har framhållit att det är omöjligt att någon form av elektrisk laddning skulle kunna ha en såda verkan. Vad som hände den gamla kvinnan i stugan och lasthilschauffören står också i komplett motsats till naturlagarna; trots att bådas kroppar var helt förbrända, var den lättantändliga omgivningen fullständigt oskadd av lågorna.

Finns det då människor som har så komplicerade fysiologiska och psykologiska egenskaper att de skulle kunna bli offer för självantändning - eller rentav bli levande, tidsinslällda bomber?

PHILADELPIAEXPERIMENTET

George Langelaan berättar i sin bok "De fördömda fakta" en helt otrolig historia om en amerikansk jagare, som i november 1943 plötsligt bara blev osynlig medan den låg på Philadelphias redd, och sedan bara uppenbarade sig igen inför ögonen på de förvånade ögonvittnen och officiellt tillsatta observatörerna av detta experiment.

Av allt att döma rörde det sig inte om något såpass "enkelt" som att fartyget bara blev osynligt. Dessutom måste det ha bytt position, för samtidigt rapporterades ett helt oförklarligt uppdykande av en jagare, som var exakt lik den vi här talar om, på Norfolks redd i delstaten Virginia, 640 kilometer från Philadelphia. Jagaren måste ha flyttats ögonblickligen från Philadelphia till Norfolk, och sedan lika snabbt återgått till sin hemmahamn.

Langelaan kan också berätta om den dr. Morris K. Jessup, som strax efter denna händelse fanns död i sin bil. Jessup lär ha känt till den exakta anledningen till detta experiment, och därför frivilligt tagit sitt liv.

Langelaan återger den förklaring som gavs efteråt : År 1942 hade den unge vetenskapsmannen dr Jessup för marinens forskningsavdelning presenterat ett vetenskapligt system, som byggde på den einsteinska fältteorin och gjorde det möjligt att göra ett helt fartyg osynligt. År 1943 genomfördes så ett experiment som byggde på detta system. Fartyget försvann mycket riktigt mitt för ögonen på observatörerna, men dök sedan upp igen och detta upprepades flera gånger efter varandra, utan att man lyckades hejda fenomenet i fråga. De avstånd fartygen tillryggalade mellan uppdykandena var rent otroliga.

Till slut lyckades man emellertid få ett stopp på denna svindlande karusell, men vid det laget var majoriteten av besättningsmedlemmas spårlöst försvunna, antingen "förtärda av en väldig eld" eller försvunna in i en annan värld. Av de fåtaliga överlevande blev några vansinniga och dog en eländig död.

Dessa fakta offentliggjordes i en tidningsartikel av en viss mr. Allen, som i själva verket var dr Jessup själv. FBI lyckades så småningom klara upp den saken, och där har vi kanske förklaringen till den unge vetenskapsmannens "själv mord", för rapporten om Philadelphiaexperimentet tillhörde amerikanska marinministeriets

allra hemligaste dokument. Med all sannolikhet kommer väl gåtan att förbli olöst i all evighet, eftersom alla hithörande dokument är strikt hemligstämplade av marinen.

Namnet Einstein nämndes visserligen i samband med denna materieförflyttning under påverkan av starka magnetfält, men faktiskt finns det ingen vetenskaplig teori, inga fysikaliska lagar och inte heller några empiristiska iakttagelser, som alls kan förklara detta experiment.

Man ställer sig synnerligen skeptisk till denna historia men en dag fick man veta att det finns en rysk version av samma historia. Ryssarna lär dock ha använt sig av en ubåt i sina experiment. Ett vittnesbörd om att man är intresserad av den sortens materieforskning också bakom järnridån.

RAKETEN FRÅN HERMANNSTADT

Hur otröligt det än kan låta så hade man redan 1529 uppfunnit en trestegsraket med fasta drivmedel som fungerade exakt som Cape Kennedymodellerna, och hade den uträknad i alla dess tekniska detaljer. År 1555 sändes ifrågavarande raket upp från den rumänska staden Herrmannstadt (nuv. Sibiu) - och rusade ut i rymden.

Tusentals ögonvittnen bevittnade dessa framgångsrika experiment - något som också gäller för Gusmaos uppstigning med sin flygmaskin vid det portugisiska hovet år 1709. Tyvärr fann inte historikerna det mödan värt att krönikera dessa som man tyckte ganska obetydliga händelser, så de föll i glömska igen.

Under de senaste 60 åren har tusentals böcker om flygning och rymden sett dagens ljus, men bara tre stycken nämner Gusmaos maskin. Ingen har dock ett ord om den rumänska trestegsraket.

Denna för sin tid helt sensationella uppfinning gjordes av fyrväverimästaren Conrad Haas, och återupptäcktes i form av ett gammalt handskrivet papper i arkivet i biblioteket i Sibiu. Detta arbete, avslutades omkring 1570, och är i själva verket ett samlingsband med flera handskrifter av tre olika författare: Hans Haasenwein, vars insatser går tillbaka till år 1417, en okänd författare som skrev år 1460 och Conrad Haas, chef för artilleridepån i Herrmanstadt, som skrev sin del åren 1550 - 1570.

Den sista delen av handskriften inrymmer bland annat en mycket

exakt redogörelse för en start år 1555 med en flerstegsraket och en flygande lans med stor räckvidd. Det berättas t.o.m. om ett litet hus - som dock aldrig byggdes - som skulle skjutas upp med en raket, med andra ord om en primitiv men äkta föregångare till våra 1900 - talsastronauters rymdkapslar.

Conrad Haas raket bestod av två steg, men det fanns emellertid en trestegsraket och det var den som prövades 1555. Båda modellerna arbetade med fasta drivmedel, bestående av speciella krutblandningar; dessa kunde emellertid, om så erfordrades, ersättas med en blandning av etylacetat, ammoniak, ättiksyra och diverse andra ämnen. I handskriften berättas t.o.m. att etylacetatet utvanns ur ättika och alkoholen och ammoniaken ur urin.

Haas hade också en modern lösning på problemet med raketens stabilisering och styrning - han utrustade den med deltavingar. Studerar man handskriften grips man av en verklig beundran inför denna för sin tid rent enastående serie uppfinningar :

- tvåstegsraket	1529
- trestegsraket	1529
- raketbatteri	1529
- flygande hus	1536
- utprovning av principen för serietändning för en flerstegsraket	1555
- användande av deltaformade stabiliseringsvingar	1555

Samtliga här nämnda detaljer kommer från en alltigenom tillförlitlig källa, nämligen professor Doru Todericiu själv, mannen som upptäckte Sibiuhandskriften, och från den rumänska Historisk tidskrift, utgiven av den Socialistiska Folkrepubliken Rumäniens akademi.

BLÅTT MYSTISKT LJUS

Anna Monaro, patient på sjukhuset i Pirano, Italien, sov oroligt. Det var i gryningen och tre framstående läkare, doktorerna Vitali, Trabacchi och De Sanctis satt och betraktade henne. Plötsligt visade sig ett blått ljus, en fladdrande, överklig låga över kvinnans bröst. Den bleknade, steg och bleknade åter. Läkarna lutade sig närmare. De var ense om att lågan inte kastade

någon skugga. I flera dagar hade läkarna förberett detta experiment. Kvinnan hade undersökts, rummet likaså, man hade bytt ut sköterska och alla tänkbara yttre ljuskällor hade avlägsnats.

Det sällsamma ljuset, som fladdrade över fru Monaros bröst, hade först observerats av sjukhuspersonalen. De skeptiska läkarna hade kommit dit, beredda att slå bort hela historien. Men i stället hade de stannat för att förbereda ett experiment.

De såg ljuset. De förklarade att ett "bedrägeri av något slag" hade varit omöjligt. Sedan avgav de en rapport och fallet upptogs bland de olösta mysterierna.

SER MED HUDEN

Sovjet har frambringat historiens mest begåvade försöksperson på detta område. Rosa Kul'sjova från den lilla staden Nizjnij Tagil i Uralbergen. Hon var själv inte blind men sysselsatte sig mycket med blinda och lärde sig därför att läsa Brailleskrift med fingrarna. 1962 demonstrerade hon för sin läkare att hon kunde skilja mellan fyra färger genom att använda fingertopparna, samtidigt som hon hade ögonen förbundna. Detta väckte uppståndelse över hela Sovjetunionen, och en tid därpå blev hon inbjuden till en rad prov vid Vetenskapsakademin i Moskva.

Hon bestod alla prov med glans och gick därifrån med ett papper på att hennes förmåga var äkta. Det visade sig att hon inte bara kunde skilja på färgerna på de tidigare nämnda värmda och kylda plattorna, utan att hon kunde läsa stora bokstäver och noter som var täckta med en glasskiva. Hon lyckades dessutom med en krage om halsen, som hindrade henne att se nedåt, att läsa de små bokstäverna i en tidning med armbågen!

1970 utfördes en serie strängt kontrollerade försök, där Rosas sällsamma känsel inte alls fungerade. Om den hade försvunnit plötsligt eller om den aldrig hade existerat kan diskuteras, men hur som helst var intresset väckt, och åtskilliga mer eller mindre fantasifyllda förklaringar framfördes. Hela området behöver emellertid undersökas mera ingående innan några hållbara slutsatser kan dras.

VEM VAR RUDJER BOSCOVITCH ?

Vem var egentligen Rudjer Boscovitch ? En resande i tiden ? En kamouflerad invånare från en annan planet ? Han föddes 1711 i Dubrovnik och dog i Milano 1787. Han betecknades av den franske astronomen Lalande som sin tids störste vetenskapsman, blev medlem av Royal Society, chef för franska marinens avdelning för optiska instrument, samt var grundare av ett flertal observatorier. Han reparerade kupolen i Peterskyrkan, företog ett flertal forskningsresor till Asien m.m. m.m.

Boscovitch besatt otroliga kunskaper inom de mest skilda områden. Ändå är hans ryktbarhet större idag än under hans livstid. Förklaringen är att han var ca. 200 år före sin tid i sina teorier.

År 1725 skrev han in sig som fri student vid jesuitkollegiet i Rom och efter avslutad novistid inträdde han i jesuitorden. 1736 gav han ut en avhandling om solfläckarna, 1740 undervisade han i matematik vid Collegium Romanum och blev sedan vetenskaplig rådgivare åt vatikanen.

1760 blev Boscovitch medlem av det engelska Royal Society och höll som invigningstal en lång dikt om de synliga delarna på solen och månen, som var skriven på latin.

1763 blev han erbjuden franskt medborgarskap och han stannade i Paris i 20 år, innan han drog sig tillbaka till Brassano för att ägna återstoden av sitt liv åt tryckningen av sina samlade verk. Här dog Boscovitch 1787.

I de samlade verken, som finns utgivna på engelska och serbiska, återfinns bl.a. följande förbryllande tankegångar :

En redogörelse för ljuset, magnetismen, elektriciteten, alla fenomen inom kemin - även sådana som inte upptäckts.

Han tar upp kvantteorin, vågmekaniken, och atomen med dess kärna och elektroner . Han ställer upp en enhetsformel för universum. Ett slags allmän ekvation som gäller för mekanik, fysik, kemi, biologi - t.o.m. psykologi.

Det kanske mest fantastiska avsnittet i hans verk är förklaringen till radioaktivitet - helt okänd företeelse på 1700 -talet. Här gör Boscovitch en rad undantag från naturlagarna, alltså det som i våra dagar kallas "det statiska övervinnandet av potenti- alens skrankor "

VEM VAR EGENTERLIGEN RUDJER BOSCOVITCH ???

Gravmysteriet som skrände Barbados för 150 år sedan.

På 1700 -talet lät familjen Walronds, förmögna plantageägare på Barbados i Västindien, hugga ut ett gravvalv i en klippa. Det tillslöts med en massiv marmordörr och förseglades - det var snarare en fästning än en grav.

En familjemedlem som begravdes där var mrs, Thomasina Goddard, år 1807. Ett år senare övertogs gravkammaren av familjen Chase - också slavägande plantageägare - som köpte den för att begrava en av sina döttrar år 1808. Fyra år senare begravdes ännu en dotter i valvet.

När graven senare det året, (1812) åter öppnades för att ta emot fadern, Thomas Chase, hade flickornas blykistor ställts på högkant, upp och ned. Det fanns inga tecken på inbrott.

Det fanns det inte heller 1816, när graven åter öppnades för att ta emot stoftet av en ung manlig släkting. Men de kistor som tillhörde familjen Chase var nu i vild oordning.

Thomas kista, så tung att det hade krävts 8 män för att bära den, stod upprätt, lutad mot en vägg. När det blev dags för nästa begravning 8 veckor senare, hade ryktet spritt sig om den underliga graven, och en stor hop människor hade samlats till gravsättningscermonin. De blev inte besvikna. Trots att graven hade varit förseglad, befann sig de fyra Chase-kistorna åter i oordning.

Barbados guvenör, Lord Comonbere, tog nu själv hand om fallet. År 1819 övervakade han personligen att kistorna ställdes som de skulle stå, och lät försegla ingången. Men året därpå, efter att ha hört uppgifter om ljud inifrån gravvalvet, besökte han platsen på nytt. Hans sigill var obrutna. Men blykistorna var som tidigare kastade huller om buller. Bara mrs. Goddards lilla multnade träkista stod fridfullt i sitt hörn.

Ingen förklaring passade in på det här fallet. Negerslavar kunde inte som hämd ha flyttat kistorna utan att bryta sigillerna. Det fanns inga spår av att det skulle ha förekommit någon översvämmning. Och ett jordskalv skulle knappast ha drabbat bara en enda grav och lämnat omgivningen orörd.

Sir Arthur Conan Doyle, Sherlock Holmes upphovsman, hävdade att övernaturliga krafter flyttat kistorna i protest mot att de var gjorda av bly, vilket hindrade de döda kropparna från att snabbt förmultna. Han trodde att dessa krafter kanske hade fått ökad styrka genom att Thomas Chase och en av hans döttrar hade begått självmord.

Vad förklaringen än kunde vara, så vållade de oreggerliga kistorna sådan oro över hela Barbados att graven för 150 år sedan tömdes på alla sina innevånare. Den har blivit tom ända sedan dess, så när som på det skräp som blåst in genom springorna i dörren.

KIDNAPPADES DE AV NÅGON OKÄNT ?

Den 28 augusti 1915 pågick striderna som bäst om "Höjd 60" vid Sulvaviken, under Gallipolifälttåget. Det var en vacker och klar dag men det iakttogs sex eller åtta bullformade moln, som alla svävade lågt över Höjd 60.

Ett brittiskt regemente, First Fourth Norfolk, med åtskilliga hundra man, sågs marschera i riktning mot Höjd 60. Ett av "molnen" låg stationärt och nere vid vägen, så att regementet kom att gå rakt emot det.

När kolonnerna kom fram till molnet, som av iakttagare beskrevs som mycket tätt och nästan av solitt material, marscherade de rakt in i det, utan tecken på tvekan eller förvirring. Ingen sågs dock komma ut på andra sidan! Efter att den sista kolonnen var försvunnen in i molnet lyfte det helt obehindrat från marken och rörde sig sakta bakåt mot norr. Likadant gjorde de andra molnen.

Regementet blev antecknat som antingen saknat eller utraderat. Då Turkiet kapitulerade 1918 begärde engelsmännen genast att få regementet utlämnat. Turkarna svarade att de aldrig tillfångatagits, att man inte stridit mot det samt att man inte kände till dess existens över huvud taget.

Själva försvinnandet in i "molnet" bevittnades av 22 personer ur NZEF -s 1: fältdivisions 3:e grupp.

TUNGT STENBLOCK I LIBANON

Baalbek - forntidens Heliopolis, "Solstaden" - med sina gigantiska stenblock och tempelruiner är ett av de mest imponerande minnesmärkena från antiken. År 1759 raserade en jordbävning de enorma byggnaderna av vilka en del kom till under den romerska tiden. Romarna hade byggt tempel till gudarna Jupiter och Venus ovanpå äldre tempel som var helgade åt Baal och Astarte, i vilkas kulter ingick prostitution och vilda orgier.

Romarnas byggnader erbjuder inga tekniska problem. Det gör däremot en trilit, trestensport, i den ringformade muren, bestående av tre tuktade stenblock på 750 ton vardera, och 7 meter hög. Ett annat halvfärdigt block ligger kvar i ett stenbrott i närheten. I snitt mäter det 4x21 meter och väger ca. 2.000 ton! Det skulle krävas 40 000 man, för att rubba det!

MILLERS GNISTURLADDNINGSSAPPARAT

Under sina strävanden att komma livets uppkomst på spåren, försökte vetenskapsmännen bland annat att få fram organisk materia ur oorganisk sådan. Detta blev upprinnelsen till de försök som här nedan beskrives.

År 1953 inledde den amerikanske forskaren dr. Stanley Miller på uppdrag av dr. Harold C. Urey, en serie försök som skulle betyda ett genombrott för de ovan nämnda idéerna.

Han konstruerade en glaskolv, samt fyllde denna med en uratmosfär bestående av ammoniak, väte, metan och vattenånga. För att vara säker på att experimentet skulle utföras under sterila betingelser, upphettade han under 18 timmar sin sk. "Millerapparat" under 180 graders värme. I kolvens överdel hade han smält in två elektroder, som förenades av hoppande gnistor. På så sätt åstadkom han med 60 000 volts hjälp ett litet lokalt åskväder. Samtidigt upphettades i en mindre sammankopplad glaskolv, vatten tills det förångades, varpå ångan fördes in genom ett rör till den större kulan med uratmosfären.

Därmed hade Miller lyckats efterlikna det urtida kretsloppet på vår jord under laboratorieförhållanden. Försöket fick löpa fritt under en veckas tid.

Vad skedde då med denna uratmosfär, som hela tiden utsattes för det lilla åskvädrets ständiga blixtrar?

Jo, i den hopkokta "ursoppan" påträffades aminosmörsyra - asparaginsyra - alanin och glysin, d.v.s. sådana aminosyror som är nödvändiga för de biologiska systemens uppbyggnad. Millers försök hade lett till att komplicerade organiska föreningar uppstått ur oorganisk materia.

De följande åren upprepades dessa försök otaliga gånger, under olika betingelser. Slutligen hade man fått fram 12 aminosyror. Ingen kunde längre tvivla på att syrorna inte skulle härröra från uratmosfären, samt att dessa skulle kunna ha uppstått på jorden på samma sätt.

Andra vetenskapsmän använde kväve i stället för ammoniak, formaldehyd och t.o.m. koldioxid i stället för metan. Millers gnistblixtrar byttes ut mot ultraljud eller vanligt ljus, men resultatet blev ändå det samma!

Vid en del av försöken fick man till och med fram socker !

PIRI REIS KARTOR

År 1929 förvandlades Topkapipalatset i Istanbul till historiskt museum. Den 9 november samma år påträffades två fragment av en karta sammanställd av amiral Piri Reis, amiral över flottan i Röda Havet och Persiska viken. Denne hade börjat teckna sina kartor 1513, i staden Gallipoli, och 1517 överlämnade han dem till Egyptens erövrare, sultan Selim I .

Redan före dessa fynd var Piri Reis berömd i Turkiet som kartograf, för man hade redan 215 handritade kartor, som han gett kommentarer till i skriften Bahriye. Kartorna som tecknats på gasellskinn, och dessutom i färg var tidigare helt okända, samt visade världen, såsom Piri Reis lyckats nedteckna den.

På 1940-talet förvärvades diverse kopior av dessa delar av en världskarta i stor skala av flera olika muséer och bibliotek. År 1954 hamnade ett par kopior på den amerikanske kartografen Arlington H. Mallerys skrivbord - han hade i decennier specialiserat sig på sjökort. Han fascinerades av dessa kartor eftersom de upptog Antarktis, som år 1513 ännu inte var upptäckt.

Piri Reis skriver att han sammanställt sin världskarta av 20 olika kartor och att han för ön Antilia använde en karta ritad av Christoffer Columbus; vartill kan påpekas att ingen karta av Columbus numera är känd.

Arlington Mallery bad kollegan Walters om hjälp med kartorna. Walters häpnade redan från början över de exakta avstånd som angavs mellan Gamla och Nya världen. Också Kanarieöarna och Azorerna var häpnadsväckande inplacerade. De båda forskarna konstaterade att antingen hade Piri Reis arbetat med andra koordinater än de som var brukliga på hans tid eller också hade han betraktat vår jord som en platt skiva. Man tillverkade ett slags gitter med vars hjälp de kunde föra över de gamla kartorna till en modern glob.

Det var då den stora överraskningen kom! Inte bara nord och sydamerikas kustkonturer, utan också Antarktis konturer var placerade där de enligt vårt geografiska vetande bör ligga. På P.R.s karta löper Sydamerikas spets ut i ett näs och förenar sig med Antarktis. Idag finns där endast hav, men med hjälp av ekolodning och flygkartering, visar att landbryggan fanns där en gång i tiden för cirka 11.000 år sedan! I Antarktis hade P.R. ritat in kustlinjer, öar, bukter och bergstoppar. Geografiska detaljer som inte syns eftersom de är belagda med ett tjockt istäcke!

Dessa fakta framkom först under de svensk-brittisk-norska antarktisexpeditionerna åren 1949 och 1952. Man lyckades då kartlägga landområdena som var täckta av kilometertjock is.

TURKIETS UNDERJORDISKA STÄDER

Mellan de båda samhällena Nevsehir och Nigde, ligger de underjordiska städerna Kaymakli och Derinkuyu. Här fanns en gång en underjordisk stad som härbärgerade 20 000 människor i sina boningar, och som nådde långt ner i jorden. Och det rör sig inte om något slags improviserade flyktgrottor undan fienden. Samhällena hade en raffinerad infrastruktur. Det fanns stora gemensamma sallar, våningar med sov och vardagsrum, stallar och t.o.m. en omfattande vinkällare, för att inte nämna butiker o dyl. lokaler. Rummen ligger i olika våningar och hittills har man frilagt 13 sådana våningar nedåt i jorden.

De olika etagerna förenas med varandra genom schakt, och ingångarna kan stängas med stora, runda dörrar, som kan regleras inifrån men inte öppnas utifrån. I etagerna längst ned har man funnit brunnar, gravplatser, vapenlager....och flyktgångar. De geniala arkitekter som skapade staden förstod sig t.o.m. på luftkonditionering - hittills har man funnit 52 luftschakt, som ledde kallluft in i alla vinklar och vrår.

Derinkuyu - den stad som beskrivs - och den likartade Kaymakli är bara två av minst 14 underjordiska städer som enligt turkiska arkeologer bör finnas i landet. Man känner till de förbindelsevägar som förenade dessa städer med varandra. Enligt gjorda beräkningar torde ca. 1,2 miljoner människor ha levt under jord i dessa städer under långa tider.

TIDSDILATIONENS FENOMEN

Om man accellererar ett rymdskepp kontinuerligt med ett G (1 G = 9,81 m/sek²) under den första delen av resan, varpå man bromsar under den andra halvan, vänder och upprepar samma manöver som nyligen beskrivits, får man följande tidsförskjutningar mellan besättningen och de kvarvarande jordinneväanarna.

År för besättningen	År för jordinneväanarna
1	1,0
2	2,1
5	6,5
10	24
15	80
20	270
25	910
30	3100
35	10600
40	36000
45	121000
50	420000

På detta sätt skulle en person som är i 30 års åldern, har fru och en nyfödd son kunna resa i tiden. Om han är borta i 10 år kommer han att vara 40 år vid återkomsten. Hans son är då 24 år. Är han borta i 15 år kommer han tillbaka som 45 men hans son har redan blivit en gammal 80-årig man. Är han borta längre tid t.ex. 30 år, d.v.s. kommer hem som 60-åring, har det gått 3100 år här!

MÄRKLIGA POLTERGEISTFENOMENEN

Varför föredrar de ungdomar?

De forskare som har undersökt poltergeistfenomenen har kommit till en märklig slutsats. Det tycks som om dessa ostyriga andar föredrar att träda i aktion när barn eller tonåringar är i närheten.

Deras namn är en kombination av de tyska orden "Polter" (oljud eller bråk) och "Geist" (ande). De är kända för att kasta saker tvärs över rum, ha sönder porslin, och åstadkomma kusliga ljud om nätterna.

I november 1967 hade en tysk advokat, herr Adam, öppnat praktik i den bayerska staden Rosenheim, när alla möjliga underliga saker började hända.

Herr Adam var en ansedd man i samhället och hade föga kännedom om ockulta ting. Plötsligt började glödlamporna i hans kontor explodera, lampskärmar ramlade av, och det ringde på alla fyra telefonerna utan orsak.

Mystifierad tillkallade han tekniska experter, som installerade en mätare för att kontrollera elströmmens styrka. Det hände att mätaren gjorde så kraftiga utslag att nålen slet sönder kontrollremsan - men inte en enda gång gick någon säkring.

Så anlätade herr Adam professor Hans Bender, en expert på parapsykologi, som hade specialiserat sig på telepati, klärvoajans, och ESP, extra-sensorisk perception. Bender satte fällor för att se om det var skojeri med i spelet, men resultatet blev negativt.

Efter att ha talat med alla tillgängliga vittnen ~~framstod~~ han att de underliga händelserna kunde vara poltergeistfenomen, och uppmärksamheten koncentrerades på herr Adams sekreterare, en 19-årig flicka som hette Anne-Marie. En datumkontroll visade att fenomenen hade börjat ungefär samtidigt som Anne-Marie började arbeta på kontoret. De höll upp när hon var borta några dagar, och började på nytt när hon återkommit. Medveten om detta sade herr Adam till henne: "Nu fattas det bara att tavlorna på väggarna börjar röra på sig också!" - och det var just vad som inträffade.

Anne-Marie testades av läkare och psykologer, som dock inte fann något ovanligt. Försök att framkalla psykokinesi - förmågan att flytta föremål genom koncentration - misslyckades. Det enda man säkert vet är att fenomenen upphörde när Anne-Marie slutade på kontoret och tog anna arbete. Det uppgavs att fenomenen fortsatte på hennes nya arbetsplats, men i mindre omfattning.

50

Ett annat poltergeistfall började den tredje februari 1958 hemma hos James Herrmann i Seaford på Long Island, bara fyra mil från New York. Det fanns två barn i familjen - 13-åriga Lucille och 12-åriga James.

Fenomenen började när en flaska med heligt vatten, försedd med skruvlock, öppnade sig själv och innehållet spilldes ut på sovrumsgolvet. I badrummet tömdes en på samma sätt försluten shampoflaska, liksom en medicinflaska och andra flaskor och buteljer nere i köket och i källaren.

Medan mr Herrmann borstade tänderna i badrummet, såg han tydligt hur en medicinflaska gled nära fem decimeter på en hylla, över kanten och ned i handfatet, där den splittrades. Ingen människohand hade varit i närheten av flaskan, och det fanns ingenting i badrummet som kunde ha satt den i rörelse.

En skeptisk men artig polisman, James Hughes, tillkallades och förhörde familjemedlemmarna. Medan han satt i vardagsrummet tillsammans med dem, började locken på flera flaskor "hoppa av". Hughes återvände till polisstationen med en rapport om att "något egendomligt" försiggick hos familjen Herrmann, och en detektiv, Joseph Tozzi, fick hand om fallet.

Tozzi säger att han än i denna dag inte tror på övernaturliga ting, men han kan inte heller ge någon förklaring till vad han såg.

Vid ett tillfälle befann han sig i huset när en porslinsfigur flög tvärs över matsalen och krossades mot ett bord. Påfrestningarna blev för mycket för familjen Herrmann, och de reste till släktingar med de två barnen. Ingenting hände medan de var borta, men samma kväll de kom hem flög ännu en glasflaska genom luften och krossades.

Varken händelserna i Rosenheim eller i Seaford kan förklaras. De är bara en del av det ofattbara som gör människans tillvaro mer fascinerande.